

Jesu Kristi uppenbarelse – nummer tre

Avslöjandet av de profetiska grundvalarna: En studie av Uppenbarelsboken och sanningens väg

Jeff Pippenger

2023-08-21

”När man så genomsöker fältet och gräver efter sanningens dyrbara juveler, urskiljs dolda skatter. Öväntat finner vi dyrbar malm som skall samlas och bevaras som en skatt. Och sökandet skall fortsätta. Hittills har mycket av den skatt som funnits legat nära ytan och varit lätt att erhålla. När sökandet bedrivs på rätt sätt görs varje ansträngning för att bevara en ren förståelse och ett rent hjärta. När sinnet hålls öppet och ständigt genomsöker uppenbarelsens fält, skall vi finna rika fyndigheter av sanning.

”Gamla sanningar kommer att uppenbaras i nya aspekter, och sanningar kommer att framträda som har förbisetts i sökandet. Mäktiga sanningar har varit begravda under villfarelsens sofisteri, men de kommer att upptäckas av den flitige sökaren. När han finner och öppnar skattkammaren med sanningens dyrbara juveler, är det inget röveri; ty alla som uppskattar dessa juveler kan äga dem, och då har också de en skattkammare att öppna för andra. Den som delar med sig berövar inte sig själv skatten; ty när han granskar den för att kunna framlägga den på ett sådant sätt att den drar andra till sig, finner han nya skatter....”

”De som står inför folket som sanningens lärare skall befatta sig med stora ämnen. De skall inte uppta dyrbar tid med att tala om obetydliga ämnen. Låt dem studera Ordet och predika Ordet. Låt Ordet vara i deras händer såsom ett skarpt, tveeggat svärd. Låt det vittna om gångna sanningar och visa vad som skall ske i framtiden.

”Ökat ljus kommer att lysa över alla profetians stora sanningar, och de kommer att framträda i friskhet och glans, eftersom Rättfärdighetens Sols klara strålar kommer att upplysa det hela.” Manuscript Releases, volym 1, 37–40.

Jag tror att jag nu, genom de föregående artiklarna, har lagt fram tillräckligt många profetiska framställningar för att vi ska ha en god referenspunkt när vi börjar gå vidare genom Uppenbarelsboken. Om du läser dessa artiklar på nätet, hoppas jag att du förstår att artiklarna följer varandra i datumordning. Jag är medveten om att det finns dem som följer artiklarna och som redan är förtrogna med det mesta av det jag delar, och till dem vill jag framföra min ursäkt för all upprepning. Jag har försökt ge tillräckligt med bibliskt stöd för de sanningar vi behandlar, så att någon som är ny inför de principer som Future for America tillämpar ska förstå och förbli engagerad, även om han eller hon saknar en del av den förtrogenhet med dessa begrepp som många av oss redan har.

Det finns några mycket kraftfulla sanningar, som jag fram till nyligen aldrig hade insett, vilka har blivit uppenbarade i Uppenbarelsboken. Jag skulle helt enkelt kunna lägga fram sanningarna offentligt utan att först försöka bygga en grund av profetiskt stöd innan jag delar dem, men sanningarna är så nya och så allvarliga att jag inte har varit villig att dela dem utan någon grund på

vilken sanningarna kan vila, vilka jag tror framställs som den avsegling av Uppenbarelseboken som sker strax innan nådatiden avslutas.

Och han sade till mig: Försegla inte profetians ord i denna bok, ty tiden är nära. Den som gör orätt, må fortsätta att göra orätt; och den som är oren, må fortsätta att vara oren; och den som är rättfärdig, må fortsätta att vara rättfärdig; och den som är helig, må fortsätta att vara helig. Uppenbarelseboken 22:10, 11.

Jesus framställde en princip om att undervisa sanningen, som jag menar är tillämplig här. Principen är inbäddad i identifieringen av den Helige Andes verk.

Och när han kommer, skall han överbevisa världen om synd och om rättfärdighet och om dom: om synd, därför att de inte tror på mig; om rättfärdighet, därför att jag går till min Fader, och ni ser mig inte mer; om dom, därför att denna världens furste är dömd. Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte bära det nu. Men när han kommer, sanningens Ande, skall han leda er in i hela sanningen; ty han skall inte tala av sig själv, utan vadhelst han hör, det skall han tala, och det som kommer skall han förkunna för er. Han skall förhärlika mig, ty av det som är mitt skall han ta och förkunna det för er. Johannes 16:8–16.

När Kristus sade: ”Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte bära det nu”, bekräftar det min övertygelse att det nu finns mycket att dela, men att det först bör finnas en logisk premiss att bygga dessa sanningar på. Med detta sagt identifierar de föregående verserna de tre änglarnas budskap såsom representerade av den Helige Andes tillrättavisning av ”världen för synd och för rättfärdighet och för dom”. Dessa tre budskap är den sista varningshälsningen, så detta avsnitt, som identifierar den Helige Andes verk, utgör ett viktigt vittnesbörd, eftersom det framhäver att budskapet förstås successivt, och att det endast förstås av dem som äger den Helige Andes olja. Johannes representerar, i Uppenbarelseboken, just denna sanning när han anger att han är en sabbatsfirande sjundedagsadventist vid världens ände.

Jag var i Anden på Herrens dag och hörde bakom mig en stark röst, såsom av en basun. Uppenbarelseboken 1:10.

Sjundedagsadventister vid världens slut, som kommer att förstå det oavseglade budskapet i Uppenbarelseboken, kommer att göra det därför att de är ”i Anden”. I sammanhanget av den liknelse som vi har fått höra ”åskådliggör erfarenheten hos adventfolket” är Johannes en vis jungfru, ty han har Andens olja. Han representerar de visa jungfrurna vid världens slut, vilka hör en stark röst ”bakom” sig. ”Rösten bakom” honom är Alfa och Omega, såsom framgår av versen omedelbart därefter, och rösten upplyser honom om att återvända till de gamla stigarna och vandra på dem.

Så säger Herren: Stå vid vägarna och se, och fråga efter de gamla stigarna, vilken som är den goda vägen, och vandra på den; så skall ni finna ro för era själar. Men de sade: Vi vill inte vandra på den. Jeremia 6:16.

Den ”vila” som Jeremia syftar på är den Helige Andes utgjutelse under det sena regnet. I nästa vers ger Jeremia en andra illustration av de fåvitska jungfrurna som vägrar att återvända till

adventismens grundvalar (de gamla stigarna) och vandra på dem.

Jag satte också väktare över er och sade: Hör på basunens ljud. Men de sade: Vi vill inte höra.
Jeremia 6:17.

När Johannes hör rösten bakom sig, som hänvisar honom till de gamla stigarna eller adventismens grundvalar, är den röst han hör såsom en basun. Den rösten förmedlas genom de ”väktare” som Gud satte över adventismen. Fader Miller var den väktare som blåste varningsbasunen i adventismens början under förkunnelsen av den första ängeln, som tillkännagav domens öppnande. Men Johannes representerar särskilt dem som förkunnar den tredje ängels budskap och tillkännager domens avslutning. Han representerar dem som återvänder till de grundvalar som Gud lade genom Millers verk.

Vi har upprepade gånger genom åren visat, (och det kan återfinnas i Habackuks tavlor), att den första ängels budskap, ”frukta Gud”, är till för att överbevisa om synd, och att den andra ängels budskap är där rättfärdighet uppenbaras och den tredje identifierar domen. Dessa är de tre stegen i de tre änglarnas budskap och också de tre stegen i den helige Andes verk. Dessa tre steg representeras också av de tre hebreiska bokstäver som bildar det hebreiska ord som översätts med ”sanning”. I avsnittet från Johannes sexton talar Jesus om den helige Andes verk i att leda Guds folk in i ”hela sanningen”, samtidigt som han också visar dem ”ting som komma skola”. Men Jesus säger att han har ”mycket att säga eder, men I kunnen icke bära det nu.”

Jag hoppas att ni har förstått något av betydelsen av det hebreiska ord som översatts med ”sanning”. Ty vi har just börjat tillämpa den symbolen i vår studie. I de tre första verserna i Uppenbarelsboken ett identifieras kommunikationsprocessen mellan Gud och människa. Den identifieras redan innan Uppenbarelsboken anger gudomens trefaldiga natur. Den finner ett andra vittne i de sista verserna i Uppenbarelsboken, och därigenom frambringar den, grundat på tillämpningen av ”rad på rad”, mer ljus.

När vi sedan lägger till 1 Moseboken 1:1–2:3, finner vi ett tredje vittne och ännu en profetisk linje att lägga ovanpå de föregående två linjerna vid Uppenbarelsbokens början och slut.

Därefter lägger vi till det sista löftet i Gamla testamentet, som identifierar den Elia som skulle komma, och då har vi fyra profetiska linjer.

Sedan lägger vi till Nya testamentets första kapitel, och då har vi fem linjer att sammanföra till det slutgiltiga budskap som finns i Bibeln, när vi tillämpar principen om Alfa och Omega på alla linjerna. Om vi skulle fullborda de fem linjer som vi redan har identifierat genom att tillämpa principen konsekvent på dessa fem linjer, då bör vi förvänta oss att slutet av Matteus och slutet av Johannes vittnar om samma information som alla de fem profetiska linjer av ”det första och det sista” som vi överväger.

Det budskap som håller på att avförseglas är fastställt i Uppenbarelsboken, och därför utgör den referenspunkten för de andra linjerna, i överensstämmelse med att syster White underrättar oss om att ”alla Bibelns böcker möts och slutar i Uppenbarelsboken”. Budskapet i de tre första verserna i Uppenbarelsboken identifierar den process som Gud använder för att förmedla sitt ord till

Johannes, så att han kan skriva ned det och sända det till församlingarna. Nya testamentets första bok, såsom redan har påpekats, framställer Jesu Kristi släktlinje, och den börjar med en mycket upplysande punkt.

Boken om Jesu Kristi släkttavla, Davids son, Abrahams son. Matteus 1:1.

Jesus avslutade sitt direkta meningsutbyte med de ordklyvande judarna genom att bringa dem till tystnad med ämnet om "Davids son", ett ämne som judarna endast hade kunnat förstå om de hade förstått den bibliska principen om början och slut. Det gjorde de inte, och det gör de flesta adventister inte heller. Var och en som vill argumentera mot principen att historien upprepar sig visar att han inte förstår att det forntida Israel är en förebild för det moderna Israel, och deras ovilja att tro den principen är identisk med den ovilja som fanns vid slutet av det forntida Israel att förstå samma princip. Jesus framställde denna princip i sin sista gåta till judarna genom att hänvisa dem till gåtan om hur Davids Herre också kunde vara Davids son.

Johannes första kapitel fastslår att i begynnelsen var Ordet hos Gud, och Ordet är Gud, och Ordet skapade allting. Detta överensstämmer naturligtvis med de andra utsagor vi hänvisar till. Och om vi sedan betraktar de sista orden i Johannesevangeliet, ser vi att Petrus, efter att ha hört Jesus beskriva hur han skulle dö, frågar Jesus vad som skulle hända med aposteln Johannes.

Petrus såg honom och sade till Jesus: Herre, vad skall då denne man göra? Jesus sade till honom: Om jag vill att han blir kvar tills jag kommer, vad angår det dig? Följ du mig. Så kom det ordet ut bland bröderna att den lärjungen inte skulle dö. Men Jesus hade inte sagt till honom att han inte skulle dö, utan: Om jag vill att han blir kvar tills jag kommer, vad angår det dig? Detta är den lärjunge som vittnar om dessa ting och har skrivit detta, och vi vet att hans vittnesbörd är sant. Men det finns också mycket annat som Jesus gjorde, och om allt detta skulle skrivas ned, vart för sig, menar jag att inte ens världen själv skulle rymma de böcker som då måste skrivas. Amen. Johannes 21:21–25.

Petrus ville veta hur Johannes skulle dö, eller till och med om Johannes skulle dö. Svaret upprepas två gånger i avsnittet, först när Jesus sade det och sedan när Johannes återgav det: "Om jag vill att han [Johannes] skall förbli till dess jag kommer, vad angår det dig?" Johannes levde till Jesu andra ankomst.

Du kan endast se eller höra den "sanningen" om du tror på historiens upprepning, och även att den historia som skall upprepas gör det vid världens ände. Världens ände är där Johannes befann sig när han skrev Uppenbarelsesboken. Den sista boken i Johannes evangelium överensstämmer med de andra linjerna av början och slut, ty den placerar Johannes i den historia av händelser som leder fram till den andra ankomsten, där han, såsom representant för dem som förkunnar det sista varningsbudskapet, sänder detta budskap till församlingarna.

"På de första kristnas tid kom Kristus för andra gången. Hans första ankomst var i Betlehem, då Han kom som ett spädbarn. Hans andra ankomst var på ön Patmos, då Han uppenbarade sig i härlighet för Johannes Uppenbararen, som "föll ned för Hans fötter såsom död", när han såg Honom. Men Kristus styrkte honom att uthärda åsynen och gav honom sedan ett budskap att skriva till församlingarna i Asien, vilkas namn beskriver kännetecknen hos varje församling.

”Det ljus som Kristus uppenbarade för sin tjänare profeten är för oss. I hans uppenbarelse ges de tre änglarnas budskap och en skildring av den ängel som skulle komma ner från himlen med stor makt och upplysa jorden med sin härlighet. I den finns varningar för den ondska som skulle finnas i de sista dagarna och för vilddjurets märke. Vi skall inte endast läsa och förstå detta budskap, utan förkunna det för världen med ett klart och otvetydigt ljud. Genom att framställa dessa ting som uppenbarades för Johannes skall vi kunna väcka folket.” Manuscript Releases, volym 19, 41.

Slutet av Johannesevangeliet identifierar kommunikationsprocessen såsom i Uppenbarelsébokens tre första verser, genom att profetiskt placera Johannes i historien om den andra ankomsten. Så används Jesu första ”andra ankomst” (Patmos) för att illustrera hans sista ”andra ankomst”. Detta knyter fullkomligt an till de andra linjer vi överväger, ty det framställer Johannes vid världens ände, på Patmos där han mottar Jesu Kristi uppenbarelse. Men hur är det med slutet av Matteusevangeliet?

Sedan gick de elva lärjungarna till Galileen, till det berg dit Jesus hade befallt dem att gå. Och när de såg honom, tillbad de honom; men några tvivlade. Då trädde Jesus fram och talade till dem och sade: Åt mig har givits all makt i himmelen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar, i det att ni döper dem i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn, och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut. Amen. Matteus 28:16–20.

I denna passage ges all makt åt Jesus, och detta skulle naturligtvis vara hans skapande makt. Och därefter ger han ett bud att döpa i Faderns, Sonens och även den Helige Andes namn, han som svävade över vattnet i Första Moseboken 1, och de sju andarna som står inför Guds tron. Denna passage visar att de kristna skall erkänna de tre personerna i den himmelska trion som tre åtskilda väsen. Slutet av Matteus fogar till raderna på samma sätt som de övriga sex gör.

”Kristus har gjort dopet till tecknet på inträdet i sitt andliga rike. Han har gjort detta till ett uttryckligt villkor som alla måste uppfylla som önskar bli erkända såsom stående under Faderns, Sonens och den Helige Andes auktoritet. Innan människan kan finna ett hem i församlingen, innan hon passerar tröskeln till Guds andliga rike, skall hon ta emot prägeln av det gudomliga namnet: ’Herren vår rättfärdighet.’ Jeremia 23:6.

”Dopet är ett högst högtidligt avstående från världen. De som döps i Faderns, Sonens och den helige Andes trefaldiga namn förklarar redan vid själva inträdet i sitt kristna liv offentligt att de har övergett Satans tjänst och blivit medlemmar av den kungliga familjen, den himmelske Konungens barn. De har lytt befallningen: ’Gån ut från dem och skiljen eder från dem, ... och rören ej vid något orent.’ Och på dem uppfylls löftet: ’Och jag skall ta emot eder och vara en Fader för eder, och I skolen vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige.’ 2 Korinthierbrevet 6:17, 18.”

”När kristna underkastar sig dopets högtidliga handling, registrerar Han det löfte de avlägger att vara Honom trogna. Detta löfte är deras trohetsed. De döps i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Därigenom förenas de med himlens tre stora makter. De förpliktar sig att avsäga sig världen och att hålla Guds rikes lagar. Hädanefter skall de vandra i ett nytt liv. De

skall inte längre följa människors traditioner. De skall inte längre tillämpa ohederliga metoder. De skall lyda himmelrikets stadgar. De skall söka Guds ära. Om de förblir trogna sitt löfte, skall de få nåd och kraft som gör dem i stånd att uppfylla all rättfärdighet. 'Men åt alla dem som tog emot Honom gav Han makt att bli Guds barn, åt dem som tror på Hans namn.'" Evangelism, 307.

Jesus belyser slutet genom begynnelsen i sitt Ord, ty han är Ordet, och han är Alfa och Omega.

När dessa sju linjer förs samman, framträder en mycket detaljerad bild av kommunikationsprocessen mellan Gud och människa, varvid många andra avgörande och viktiga sanningar framläggs och fastställs av de andra "linjernas" vittnesbörd. Sju "linjer" av profetia som representerar Alfa och Omega. Men hur är det med Malakis bok?

Malakis bok är en skarp tillrättavisning av de otrogna prästerna inom adventismen. Den inleds med identifieringen av två grupper av tillbedjare inom adventismen vid världens ände.

En utsaga av Herrens ord till Israel genom Malaki. Jag har älskat er, säger Herren. Men ni säger: Vari har du älskat oss? Var inte Esau Jakobs bror? säger Herren. Ändå älskade jag Jakob. Malaki 1:1, 2.

Malaki upplyser oss vidare om att de två klasserna av tillbedjare vid världens slut är två klasser av präster.

Och nu, I präster, detta bud är för er. Om I inte vill höra, och om I inte vill lägga det på hjärtat att ge ära åt mitt namn, säger Herren Sebaot, skall jag sända en förbannelse över er, och jag skall förbanna era välsignelser; ja, jag har redan förbannat dem, därför att I inte lägger det på hjärtat. Malaki 2:1, 2.

Inledningen av Malaki förebildar budskapet till Laodicea och Filadelfia genom två klasser av präster. Prästerna befalls att "höra". Johannes representerar de präster som hör, och en präst representerar Guds förbundsutvalda folk. De är redan förbannade och skall åter bli förbannade, om de inte "hör" och om de "inte" eller "vill inte" "ta det till hjärtat".

Också ni, såsom levande stenar, uppbyggs till ett andligt hus, ett heligt prästerskap, för att frambära andliga offer, som genom Jesus Kristus är välbehagliga för Gud. Ty det heter också i Skriften: Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten, och den som tror på honom skall inte komma på skam. För er alltså som tror är han dyrbar; men för dem som är olydiga gäller: Den sten som byggnadsmännen förkastade har blivit en hörnsten, och: en stötesten och en klippa till fall, för dem som tar anstöt av ordet och är olydiga; till detta blev de också bestämda. Men ni är ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, för att ni skall förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er ut ur mörkret in i sitt underbara ljus. Ni som förr inte var ett folk, men nu är Guds folk; ni som inte hade fått barmhärtighet, men nu har fått barmhärtighet. 1 Petrus 2:5–10.

Prästerna är Guds utvalda folk, som provas av "hörnstenen" i templets grund. Hörnstenen är den sten efter vilken alla de andra grundstenarna riktas in, och den är också den sten som bär hela templets tyngd. Millers hörnsten var "sju tider" i Tredje Moseboken tjugosex. Hörnstenen, eller

den sten som byggarna förkastade, är en sann berättelse om templets byggande, vilken beskrivs mycket specifikt i Profetians Andes skrifter. En sak beträffande den första stenen som förkastades är att den lades åt sidan efter att ha förkastats, och från den tidpunkten skulle templets byggare regelbundet snava över hörnstenen, som hade lagts åt sidan inom deras arbetsområde. Den var en stötesten.

I Malaki låter Gud de ogudaktiga prästerna, även kända som de dåraktiga laodiceiska jungfrurna, veta att han kommer att och redan har ”förbannat” dem. Han förbannar dem därför att de inte vill ”höra” och ”lägga” Elias budskap på sina hjärtan. Elias budskap vänder fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till fäderna. Att deras hjärtan vänds betecknar att man hör Elias budskap om fäder och barn, vilket är principen om den förste och den siste. Att höra budskapet om den förste och den siste är inte nog; det måste läggas på hjärtat. Att ta emot Elias budskap är att lägga det på sitt hjärta. Om en präst inte vill höra den principen, skall han bli förbannad.

De drog förbannelsen över sig själva när de år 1863 började processen att förkasta den allra första grundläggande sanning som Miller upptäckte, och de har inte gjort annat än fortsatt detta förkastande ända till denna dag. Men även om den fortskridande förbannelsen började år 1863, (ty de är redan förbannade), så inträffar den förbannelse som står i futurum när de utspys ur Herrens mun vid söndagslagen. Början av Malaki illustrerar slutet, ty slutet representerar den sista varning som ges till de visa och dåraktiga prästerna. De visa och dåraktiga i Malaki framställs som Esau och Jakob. Den äldre brodern representerar förbundet genom förstfödsörätten av att vara den förstfödde, i kontrast till en yngre broder. Den äldre är den förste och den yngre är den siste.

I Malaki är både Esau och Jakob laodiceiska adventister, men den sistnämnde hörde till slut Herrens ”röst”, omvände sig och fick sitt namn förvandlat till Israel. Den äldre, den förstfödde, hörde inte. Jakob hörde Herrens röst den natt då han drömde och såg änglar stiga upp och stiga ner på stegen, vilken representerar Kristus. Jakob representerar laodiceiska adventister vid världens ände, vilka omvänds från laodiceer till filadelfier när de erfar de tre första verserna i Uppenbarelseboken 1, såsom detta illustreras av Johannes och Jakobs dröm om stegen med uppstigande och nedstigande änglar. Denna erfarenhet markerar början på Jakobs omvändelse till Israel, filadelfiern. Avslutningen på berättelsen om Jakobs omvändelse är när han brottas med Kristus i Penuel. Så börjar berättelsen om Jakobs förstfödsörätt i de tre första verserna i Uppenbarelsebokens första kapitel, när avförseglingen av det slutliga varningsbudskapet äger rum, och den slutar under de sju sista plågornas tid, under nödens tid.

Alla fyra uppsättningar av begynnelse och avslutningar, ”rad på rad”, vittnar om budskapet i Jesu Kristi uppenbarelse. Frågan är om de dåraktiga prästerna vill höra eller inte höra.

Salig är den som läser, och de som hör orden i denna profetia och håller fast vid det som är skrivet i den, ty tiden är nära. Uppenbarelseboken 1:3.

De visa präster som hör vad Anden säger till församlingarna, hör Elias budskap. Miller var Elia, och några hörde, men andra vägrade.

”Tusentals leddes till att omfatta den sanning som predikades av William Miller, och Guds tjänare upprestes i Elias ande och kraft för att förkunna budskapet. Liksom Johannes, Jesu förelöpare, kände de som predikade detta högtidliga budskap sig manade att sätta yxan till trädets rot och uppmana människor att bära frukt som hör omvändelsen till. Deras vittnesbörd var ägnat att väcka och mäktigt påverka församlingarna samt uppenbara deras verkliga karaktär. Och när den högtidliga varningen att fly undan den kommande vreden ljudit ut, tog många som var förenade med församlingarna emot det helande budskapet; de såg sina avfall, och med bittera omvändelsetårar och djup själsångest ödmjukade de sig inför Gud. Och när Guds Ande vilade över dem, hjälpte de till att låta ropet ljuda: ’Frukta Gud och ge honom ära, ty stunden för hans dom har kommit.’” Early Writings, 233.

Miller förebildades av både Elia och Johannes Döparen, ty Johannes Döparen beredde vägen för Kristi första ankomst, och Miller beredde vägen för att Kristus skulle träda in i det allra heligaste i den himmelska helgedomen den 22 oktober 1844. Malaki identifierar direkt Johannes’ och Millers verk.

Se, jag skall sända min budbärare, och han skall bereda vägen för mig; och Herren, som ni söker, skall plötsligt komma till sitt tempel, förbundets budbärare, som ni gläder er över; se, han skall komma, säger Herren Sebaot. Men vem kan uthärda dagen då han kommer? och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är som en guldsmeds eld och som tvättares såpa. Och han skall sitta såsom den som smälter och renar silver; och han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren offergåvor i rättfärdighet. Då skall Juda och Jerusalems offergåva vara Herren välbehaglig, såsom i forna dagar och såsom under gångna år. Och jag skall komma nära er till dom; och jag skall vara ett hastigt vittne mot trollkarlarna och mot äktenskapsbrytarna och mot dem som svär falskt, och mot dem som förhåller daglönaren hans lön, änkan och den faderlöse, och som kränker främlingens rätt och inte fruktar mig, säger Herren Sebaot. Ty jag är Herren, jag förändras inte; därför har ni, Jakobs söner, inte gått under. Malaki 3:1–6.

Såsom ”väktare” för sin historia representerade Millers verk att åter resa templets grundvalar. Hans verk i begynnelsen måste åskådliggöra ett verk som representerar fullbordandet av templet. Det slutliga verket kräver en annan väktare för att ge basunen en tydlig klang. Miller och den förste ängels budskap förkunnade domens öppnande, och den väktare som Miller är en förebild för vid adventismens slut skall förkunna domens avslutning.

I Malaki lovar Herren att låta dom komma ”över trollkarlarna och över äktenskapsbrytarna och över dem som svär falskt och över dem som förtrycker daglönaren i hans lön, änkan och den faderlöse, och som vränger rätten för främlingen och inte fruktar mig.” De som här identifieras är de som ”inte fruktar” ”härskarornas Herre”. William Miller är den förste ängels budbärare, vilken kallar människor att ”frukta Gud”. Att förkasta grundvalarna är att förkasta fruktan för Gud.

Ty se, dagen kommer, brinnande såsom en ugn, och alla de högmodiga, ja, alla som gör vad ogudaktigt är, skall bli som halm; och den dag som kommer skall förtära dem, säger HERREN Sebaot, så att den varken lämnar rot eller gren kvar. Men för er som fruktar mitt namn skall rättfärdighetens sol gå upp med läkedom under sina vingar; och ni skall gå ut och växa till

såsom stallgödda kalvar. Och ni skall trampa de ogudaktiga under fötterna, ty de skall bli aska under era fotsulor på den dag då jag gör detta, säger HERREN Sebaot. Kom ihåg Mose, min tjänares, lag, den som jag gav honom på Horeb för hela Israel, med stadgar och föreskrifter. Se, jag skall sända er profeten Elia, innan HERRENS stora och fruktansvärda dag kommer. Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, så att jag inte kommer och slår landet med tillspillogivning. Malaki 4:1–6.

- Bibelns början (Första Moseboken) och Bibelns slut (Uppenbarelseboken).
- Början av Gamla testamentet (Första Moseboken) och slutet av Gamla testamentet (Malaki).
- Början av Nya testamentet (Matteus) och slutet av Nya testamentet (återigen Uppenbarelseboken).
- Början av Johannes vittnesbörd (Johannesevangeliet) och slutet av Johannes vittnesbörd (återigen Uppenbarelseboken).
- Början av Malaki och slutet av Malaki.
- Början av Matteusevangeliet och slutet av Matteusevangeliet.
- Början av Johannes evangelium och slutet av Johannes evangelium.
- Begynnelsen av de fyra evangelierna och slutet av de fyra evangelierna.

När vi avlägsnar de profetiska begynnelse eller avslutningar som hänvisas till mer än en gång, återstår åtta profetiska linjer som skall sammanföras och läggas på de tre första verserna i Uppenbarelseboken. Men vad gäller slutet av Första Moseboken?

Första Mosebokens femtionde kapitel avslutas med Josefs död.

Så dog Josef, etthundratio år gammal; och de balsamerade honom, och han lades i en kista i Egypten. 1 Moseboken 50:26.

Det fyrtioåttonde kapitlet skildrar Jakobs död. Att Jakobs död kommer först i det fyrtioåttonde kapitlet och leder fram till Josefs död i de avslutande verserna i det femtionde kapitlet sätter Alfas och Omegas signatur på de tre sista kapitlen i Första Moseboken såsom avslutningen på Första Moseboken.

Dessa två dödsfall används som symboler för början och slutet på Israels fångenskap i Egypten. I början förs Jakobs kropp tillbaka för att begravas hos sina fäder, och när Mose drar ut ur Egypten, för han Josefs kropp med sig för att begravas på sina fäders gravplats.

Och Mose tog Josefs ben med sig; ty han hade med ed förpliktat Israels barn och sagt: Gud skall förvisso se till er; och ni skall föra mina ben härifrån med er. 2 Moseboken 13:19.

Avslutningen av Första Moseboken utgörs av de tre sista kapitlen. I kapitel fyrtioåtta uttalar Jakob (Israel) välsignelser över sina tolv söner, vilka uttryckligen identifieras som profetior om vad som sker med dessa tolv stammar i de ”yttersta dagarna” av den undersökande domen.

Och Jakob kallade till sig sina söner och sade: Forsamlan eder, så att jag må förkunna för eder vad som skall vederfaras eder i de yttersta dagarna. Forsamlan eder och hören, I Jakobs söner,

och given akt på Israel, eder fader. 1 Moseboken 49:1, 2.

I den undersökande domens ”yttersta dagar” lovar Herren att samla sina tolv söner, vilka i Uppenbarelseboken framställs som de etthundrafyrtiofyra tusen. Det är dessa som Johannes skildrar i Uppenbarelseboken. De samlas genom ett rop från Jakob, ett rop från deras begynnelsehistoria, som de uppmanas att ”höra” och ”lyssna” till. I de yttersta dagarna ”hör” de som förebildas av Jakobs söner ett budskap och ”lyssnar”, eller såsom Johannes säger, ”håller” fast vid det som är skrivet däri. Det är ett rop från fadern till barnen; det är Elias budskap. De kallade kallas ”Jakobs söner” och skall också ”lyssna till Israel”, sin fader.

Esau och Jakob i Malaki representerar de visa och de oförståndiga jungfrurna. Kallelsen kommer från deras fader Jakob och deras fader Israel, vilket utvisar att när det sista ropet ljuder är var och en en laodiceisk adventist, och valet läggs i deras egna händer huruvida de skall vara en son av Jakob, bedragaren, eller av Israel, övervinnaren. Det som gör det möjligt för dem att välja är den skapande kraften i budskapet. Om budskapet läses, hörs och bevaras, då skall de genom samma skapande kraft som frambringade allting till tillvaro förvandlas till en son av Israel. Att vägra höra är att behålla Jakobs erfarenhet, bedragarens.

Samlingskallelsen genom Jakob, som också är samlingskallelsen i det budskap som avförseglas i Uppenbarelseboken, är en viktig symbol att förstå. De ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex lär att någon samling inte äger rum, om inte en skingring först har ägt rum. De etthundrafyrtiofyra tusen är de som blev skingrade före kallelsen. Denna sanning identifieras gång på gång i Bibeln.

Hören Herrens ord, ni folk, och förkunna det i fjärran kustländer och säg: Han som skingrade Israel skall församla honom och bevara honom, såsom en herde sin hjord. Jeremia 31:10.

Det förbund som förnyas med de etthundrafyrtiofyra tusen innefattar löftet att Gud skall skriva sin lag i våra hjärtan. Men de som av Herren får denna skapande handling utförd för sin del har dessförinnan varit kringspridda.

Och Herrens ord kom åter till mig och sade: Människobarn, dina bröder, ja, dina bröder, dina fränder och hela Israels hus, allesammans, är de till vilka Jerusalems invånare har sagt: Håll er långt borta från Herren; åt oss är detta land givet till besittning. Säg därför: Så säger Herren Gud: Fastän jag har fört dem långt bort bland hednafolken, och fastän jag har förskingrat dem bland länderna, skall jag dock vara för dem såsom en liten helgedom i de länder dit de kommer. Säg därför: Så säger Herren Gud: Jag skall förvisso samla er från folken och föra er tillsammans ut ur de länder där ni har blivit förskingrade, och jag skall ge er Israels land. Och de skall komma dit, och de skall avlägsna därifrån alla dess vidrigheter och alla dess styggelser. Och jag skall ge dem ett hjärta, och en ny ande skall jag lägga i ert inre; och jag skall ta stenhjärtat ur deras kött och ge dem ett hjärta av kött. Hesekiel 11:14–19.

Mer behöver sägas om de etthundrafyrtiofyratatusens samlande i relation till ”förskingringen”, men vi behöver först sammanföra betraktelsen av Alfa och Omegas signatur i dessa nio hänvisningar som vi överväger.

Två grupper framställs i de tre sista kapitlen av Första Moseboken. En grupp av upprorsmakare och en grupp av de visa. Båda grupperna hör en röst som säger: Detta är vägen, vandra på den, men den ena gruppen vägrade att lyssna till basunen och vandra på de gamla stigarna. Gruppen av upprorsmakare i Första Moseboken fyrtioåtta till femtio representeras av den trettonde stammen.

Vid det forntida Israels början fanns det tretton stammar, och vid det moderna Israels början fanns det tretton lärjungar. Den ene lärjunge som skiljs ut från de andra tolv lärjungarna (liksom Efraim skildes ut från de andra stammarna) är i båda fallen symboler för uppror. Syster White kallar uttryckligen Judas en fåvitsk jungfru.

”Det har funnits och kommer alltid att finnas ogräs bland vetet, de oförståndiga jungfrurna tillsammans med de visa, de som inte har någon olja i sina kärl med sina lampor. Det fanns en girig Judas i den församling som Kristus grundade på jorden, och det kommer att finnas Judasgestalter i församlingen under varje skede av hennes historia.” Signs of the Times, 23 oktober 1879.

Judas Iskariot var en oförståndig jungfru; han var ett ogräs, och om han var en oförståndig jungfru, så var han också en laodicean.

”Det tillstånd i församlingen som representeras av de fåvitska jungfrurna omtalas också som det laodiceiska tillståndet.” Review and Herald, 19 augusti 1890.

Josefs två söner mottog båda en välsignelse av Jakob i Första Mosebokens fyrtioåttonde kapitel, och från den tidpunkten omtalas de som ”halva stammar”. Halva stammar eller inte, de var fortfarande stammar. Judas Iskariot ersattes av Mattias för att fylla den tolfte plats som tidigare innehades av Judas Iskariot. Judas var en lärjunge, och i denna mening fanns det tretton lärjungar vid det gamla Israels slut, liksom det fanns tretton stammar vid dess början.

Josefs son Efraim (den trettonde stammen) blev symbolen för upproret när de tio nordliga stammarna slöt upp till stöd för Jerobeam och delade riket i tio nordliga stammar och två sydliga stammar. Varför identifierar jag Efraim, Josefs son, som symbolen för upproret i stället för hans bror Manasse? Upproret som förknippas med Efraim börjar i kapitel fyrtioåtta, innan Jakob välsignar sina tolv söner. I kapitel fyrtioåtta välsignar Jakob först Josefs två söner. Eftersom Manasse var den förstfödde förväntar sig Josef att den första välsignelsen över hans söner skall komma över Manasse, och Josef gör uppror mot att Jakob väljer Efraim.

Efraims början som en representant för Guds utvalda bär på ett vittnesbörd om uppror, och Efraims slut är Tredje Moseboken tjugosex’ skingring under ”sju tider” från 723 f.Kr. fram till 1798. År 723 f.Kr. erhöll de norra tio stammarna, Efraims rike, (även känt som Israel) ett dödligt sår såsom ett rike i Bibelns profetia. Det dödliga såret inledde en tidsprofetia som avslutades med att den påvliga makten och dess rike erhöll ett dödligt sår år 1798. Den påvliga maktens dödliga sår år 1798 är en förebild på Babylons slutliga fall, då kungen i norr skall ”gå sitt slut till mötes utan att någon hjälper honom” i Daniel elva vers fyrtiofem. Babylons uppror och fall i de sista dagarna förebildades av den påvliga maktens uppror och fall år 1798, vilket i sin tur förebildades av Efraims rikes (Israels) uppror och fall år 723 f.Kr., vilket förebildades av Josefs uppror mot sin fars

profetiska inspiration, såsom det identifieras i slutet av Första Moseboken.

Det uppror som Efraim är en symbol för började med hans fars (Josefs) uppror mot sin far (Jakob). Det leder slutligen till de tio nordliga stammarnas uppror, vilket leder till den ”skingring som framställs” som ”sju tider” i Tredje Moseboken tjugosex. Den tidsperiod under vilken det norra riket var skingrat är indelat i två perioder. Den ena slutar år 538, den nästa perioden slutar 1798, och allt pekar på det budskap som förseglas upp strax innan nådatiden avslutas i Uppenbarelseboken. Det budskapet identifierar Babylons slutliga fall. Vid varje vägmärke i Efraims profetiska historia kännetecknas uppror. Så också upproret hos den trettonde lärjungen, Judas Iskariot. Detta är två av de vittnen som identifierar talet tretton som en symbol för uppror. Men ingen av dessa heliga sanningar kan erkännas om en människa inte står på adventismens grundvalar, vilka byggdes på den första sanning som Miller upptäckte och den första sanning som adventismen förkastade.

Avslutningen av Första Moseboken överensstämmer med alla de andra linjer som vi har betraktat. Sammanfattningsvis:

I begynnelsen bevitnade den himmelska treenigheten av Fadern, Sonen och den Helige Ande skapelsen av himlarna och jorden, vilken fullbordades av Sonen, som också är Ordet. Ordet blev kommunikationskanalen från Fadern till mänskligheten, och Ordet är den enda vägen genom vilken mänskligheten kan kommunicera med Fadern. Faderns budskap gavs av Sonen till ängeln Gabriel, som ersatte Lucifer (ljusbäraren) efter Lucifers uppror i himlen. Gabriel tar emot ljuset, eller budskapet, och överlämnar det till en profet, som är den heliga skapade varelse som har fått uppgiften att föra budskapet från Fadern till den fallna skapade familjen. Det budskap som ges till profeten nedtecknas och förmedlas sedan till mänskligheten. Vid varje steg i kommunikationsprocessen är budskapet heligt, och av denna orsak skall profeterna, som är fallna människor, vara heliga. I det ögonblick då det heliga budskapet överlämnas i den fallna mänsklighetens händer, har mänskligheten möjlighet att hantera ett heligt budskap med ohelgade händer. Så frambringar det heliga budskapets ljus både ljus och mörker. När budskapet tas emot av dem som tillhör den fallna människans familj, innehåller det samma skapande kraft som skapade allting, vilket är den kraft som rättfärdiggör den varelsen. Början av kommunikationsprocessen illustrerar slutet av kommunikationsprocessen. Om därför budskapet hörs, läses och bevaras, återskapar budskapet den fallna mänskligheten till Sonens avbild.

Salig är den som läser och de som hör denna profetias ord och bevarar det som är skrivet däri, ty tiden är nära. Uppenbarelseboken 1:3.

Johannes illustrerar den fallna mänskligheten i de ”sista dagarna” av den undersökande domen, vilka hör en röst bakom sig och vänder sig om för att ta emot det budskap som leder till det förflutna. De som tar emot budskapet och inte gör det till en del av sitt liv, utan uteslutande till sitt liv, blir där och då rättfärdiggjorda. Att bli rättfärdiggjord är att bli gjord helig. När de som läser och hör det budskap som sänts från Fadern tar emot budskapet och blir gjorda heliga, sker det genom den skapande kraften i budskapet. Den skapande kraften fullbordar verket att rättfärdiggöra människor, när människor tror såsom Abraham gjorde. Budskapet undervisar dem att vända sig om

och lyssna till rösten bakom, som leder till de gamla stigarna, vilka är de grundläggande sanningarna. Budskapet leder dem in i hela sanningen, och när de vandrar på de gamla stigarna, vandrar de på de rättfärdiggjordas stig.

Men de rättfärdigas stig är såsom det strålande ljuset, som lyser allt klarare intill den fullkomliga dagen. De ogudaktigas väg är såsom mörker; de vet inte vad de snavar på. Min son, ge akt på mina ord; böj ditt öra till mina utsagor. Låt dem inte vika från dina ögon; bevara dem i ditt hjärtas mitt. Ty de är liv för dem som finner dem, och läkedom för hela deras kropp. Bevara ditt hjärta framför allt som bör bevaras, ty därifrån utgår livet. Lägg bort från dig en vrång mun, och håll förvända läppar fjärran ifrån dig. Låt dina ögon se rätt fram, och låt dina ögonlock vara riktade rakt framför dig. Ge akt på den stig där din fot går, så skall alla dina vägar bli fasta. Vik inte av vare sig åt höger eller åt vänster; håll din fot borta från det onda. Ordspråksboken 4:18–27.

De som rättfärdiggjorts genom det förmedlade budskapet vandrar på den stig som representerar ett allt klarare ljus, men just detta ljus gör de ogudaktigas väg i motsvarande grad mörkare. Ljus skiljer sig från mörker. Den skapande kraft som i begynnelsen befallde att ljus skulle vara frambringar vid ändens tid samma verkan på mänskligheten som ljuset gjorde i begynnelsen. Den grupp som vägrar att höra rösten bakom och därför väljer att vandra den förmörkade vägen ”snubblar” på hans Ord, ty de snavar på grundstenen, den gamla prövade stenen. Rösten är Alfa och Omega, och när de rättfärdiggjorda hör dessa ord och böjer sina hjärtan till dessa ord, bevarar de dessa ord mitt i sina hjärtan, ty Alfa och Omega vänder deras hjärtan till fäderna, (det förflutna), och fädernas hjärtan pekar mot änden.

De rättfärdigas stig är rättframhet; du, högst rättrådige, jämnar den rättfärdiges väg. Ja, på dina domars väg, Herre, har vi väntat på dig; vår själs längtan står till ditt namn och till åminnelsen av dig. Med min själ har jag åstundat dig i natten; ja, med min ande inom mig söker jag dig tidigt, ty när dina domar drabbar jorden, lär sig världens invånare rättfärdighet. Jesaja 26:7–9.

Gud väger, eller Han dömer, dem som vandrar den rättfärdiges stig, och Han gör det i de ”sista dagarna” när Hans domar är i landet. De rättfärdiga är de som har väntat på Herren i uppfyllelse av dröjsmålstiden i liknelsen om de tio jungfrurna. Begäret hos dem som vandrar på den tilltagande kunskapens stig är en allt större och större förståelse av Guds namn, Hans karaktär. De som har väntat på sin Herre är de som förkunnar det sista varningsbudskapet, ty de är de som förkunnar midnattsropet, vilket naturligtvis är det första interna budskapet i Uppenbarelseboken arton som följs av det andra, externa budskapet.

Och efter detta såg jag en annan ängel komma ner från himlen med stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet. Och han ropade med mäktig röst och sade: Fallet, fallet är det stora Babylon, och det har blivit en boning för onda andar och ett tillhåll för alla orena andar och en bur för alla orena och avskyvärda fåglar. Ty alla folk har druckit av hennes otukts vredes vin, och jordens kungar har bedrivit otukt med henne, och jordens köpmän har blivit rika genom överflödet av hennes vällust. Och jag hörde en annan röst från himlen säga: Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i hennes synd och får del av hennes plågor. Uppenbarelseboken 18:1–4.

När ängeln i Uppenbarelseboken arton steg ned den 11 september 2001, vägrade Sjundedagsadventistsamfundet dess slutliga kallelse att återvända till de gamla stigarna. Därmed upphörde det att vara den sanna protestantismens horn i Förenta staterna. Vid den tidpunkten inleddes en prövningsprocess för dem som valde att ta budskapet från denna starka röst och äta det, såsom förebildat genom Johannes när ängeln i Uppenbarelseboken tio steg ned vid adventismens början den 11 augusti 1840. Den andliga nation som hade tagit den sanna protestantismens mantel när den första ängels budskap förkastades, följde därefter i den avfallna protestantismens fotspår vid adventismens början.

Det sanna protestantiska hornet gavs då åt dem som tog emot budskapet i den lilla bok som var i ängels hand i Uppenbarelseboken tio. Prövningsprocessen vid adventismens början från 1840 till 1844 representerar en prövningsprocess vid slutet av adventismen från den 11 september 2001 fram till söndagslagen i Förenta staterna. Inom den första historien från 1840 till 1844, och prövningsprocessen som började den 11 september 2001, markeras en dispensational övergång från den tidigare kroppen av troende, som bar protestantismens mantel, till en ny kropp av troende som övertar den sanna protestantismens mantel.

Ännu viktigare för vårt övervägande av de rättfärdiggjordas stig är att det inom denna historia finns en besvikelse som markerar början på dröjsmålstiden. De trogna väntar på sin Herre under den tiden, vilken avslutas med förseglingens brytande över Midnattsropets budskap. Den prövningsprocessen vid adventismens början avslutades när Midnattsropets budskap nådde sitt slut den 22 oktober 1844. Prövningsprocessen vid slutet avslutas för dem som representeras av Johannes vid söndagslagen i Förenta staterna. Midnattsropets budskap vid slutet kommer att avslutas på samma sätt som i början, och vid adventismens början blev Midnattsropets budskap upplåtet före prövningsprocessens avslutning. Midnattsropets budskap vid början blir nu upplåtet vid slutet.

De rättfärdiggjorda visa jungfrurna ingår i förbund med Gud när de ogudaktiga dåraktiga jungfrurna ingår ett dödsförbund.

Till dem sade han: Detta är vilan, genom vilken ni kan låta den trötte få vila; och detta är vederkvickelsen. Men de ville inte höra. Och Herrens ord blev för dem bud på bud, bud på bud; rad på rad, rad på rad; här litet och där litet; för att de skulle gå och falla baklänges och krossas och snärjas och fångas. Hör därför Herrens ord, ni föraktfulla män, som råder över detta folk som är i Jerusalem. Eftersom ni har sagt: Vi har slutit ett förbund med döden, och med dödsriket har vi träffat en överenskommelse; när den översvämmande gisseln drar fram, skall den inte nå oss; ty vi har gjort lögnen till vår tillflykt, och under falskheten har vi gömt oss: Därför säger Herren Gud så: Se, jag lägger i Sion till en grundval en sten, en beprövad sten, en dyrbar hörnsten, en fast grundval; den som tror skall inte hasta. Jesaja 28:12–16.

De rättfärdiggjorda bär Midnattsropets heliga budskap till församlingen, och därefter förkunnar de den andra röstens budskap, när de kallar mänskligheten ut ur Babylon.

”Så framställs i det sista verket för världens varning två tydligt åtskilda kallelser till kyrkorna. Den andre ängels budskap är: ’Störtat, störtat är det stora Babylon, därför att hon har gett alla

folk att dricka av sin otukts vredes vin.' Och i den höga ropen i den tredje ängelns budskap hörs en röst från himlen säga: 'Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i hennes synder och inte får del av hennes plågor. Ty hennes synder har nått ända upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar.'" Review and Herald, 6 december 1892.

De som kommer ut ur Babylon och förenar sig med dem som vandrar på de rättfärdigas stig tas upp i hjorden genom dopets vatten, vilket representeras av den himmelska trions namn. De rättfärdiggjorda, vare sig det är de som för närvarande hör det budskap som gavs till Johannes på Patmos, eller de som därefter kallas ut ur Babylon, blir alla rättfärdiggjorda genom att ta emot den Helige Ande. Denna förening av den Helige Andes gudomlighet och människans mänsklighet fullbordades, såsom framställd som ett exempel när Kristus iklädde sig mänsklig natur. De etthundrafyrtiofyrtusen framställdes genom två vittnen, Jakobs tolv söner och de tolv lärjungarna. De ogudaktiga framställs genom den trettonde stammen och den trettonde lärjungen. Båda "trettonorna" i vardera framställningen kallades att vara präster åt Gud, och de som förkastar den kallelsen representeras av Esau, medan hans yngre bror Jakob representerar dem som tar emot kallelsen. Esau och Jakob representerar båda laodiceiska sjundedagsadventister vid världens slut. Den ena klassen tar emot det heliga budskap som förmedlas genom profetens skrifter och förvandlas till Israel, medan Esau behåller sitt namn.

Det finns naturligtvis mycket mer i dessa nio rader om Alfa och Omega, ty detta var endast en kort sammanfattning av början och slut i Guds Ord.

Nio historiska linjer, som representerar profetiska historieförlopp från skapelsen till den andra ankomsten. Alla dessa nio profetiska linjer av begynnelse och slut är direkt förbundna med de tre första verserna i Uppenbarelseboken kapitel ett. Dessa tre verser visar att Jesu Kristi uppenbarelse, som avförseglas strax innan nådatiden avslutas, är en manifestation av Guds skapande kraft. Vilken annan makt skulle kunna sammanfoga ett så komplext, sammanvävt vittnesbörd från en mångfald av vittnen, som gav sitt vittnesbörd från Mose tid till Johannes Uppenbararens tid?

Ta av dig dina skor, ty detta är helig mark.